ZAMAN 7 MAYIS 2005 CUMARTESİ SAYI: 126 ZAMAN'LA BİRLİKTE SATILIR www.zaman.com.tr/ailem

ailem

Sevgi en güzel hediye

İÇİNDEKİLER

ZAMAN ailem
7 MAYIS 2005 CUMARTESİ SAYI: 126

Feza Gazetecilik A.Ş. Adına İmtiyaz Sahibi	Ali Akbulut
Genel Yayın Müdürü	Ekrem Dumanlı
Yayın Danışmanı	Hamdullah Öztürk
Yayın Editörleri	Serhat Şeftali Mustafa Aydın Şemsinur B. Özdemir
Katkıda Bulunanlar	Ali Demirel Ali Budak
Tasarım	Mehmet Şimşek
Kapak Fotoğrafı	İsa Şimşek
Sorumlu Müdür ve Yayın Sahibi Temsilcisi	Yakup Akalın
Reklam Koordinatörü	Yakup Şimşek
Yayın Türü	Yerel Süreli

Çobançeşme Mh. Kalender Sk. No: 21. 34196 Yenibosna-İstanbul Tel: 0212 639 34 50 (pbx) www.zaman.com.tr
Baskı: Feza Gazetecilik AŞ Tesisleri
http://www.zaman.com.tr/ailem
Öneri ve teklifleriniz için: ailem@zaman.com.tr

Merhaba

Her sabah yeni bir başlangıçtır. Her akşam yeni bir başlangıç için hazırlık yapmaktır. Bugün yapılan, yarın yapılacak olanı da garanti etmez. Her gün ayrı bir gayret, her gün ayrı bir çaba gerektirir. Başarmak bir dizi istikrarın sonucudur. Anlık yükselmeler yerine adım adım çıkılmış merdivenler daha doğru değil midir?

Ailem dergisi, okurlarından aldığı enerji ile daha iyiye ve daha güzele ulaşmak için istikrarlı olmayı hedefleyen bir yayın. Bunun için olaylara geniş bir açıdan bakmak, ufkun ötesinden haber getirenlere kulak vermek gerekiyor.

Dün yapılanlar bugün de yapılmalı. İhtiyaçlar her gün farklılaşsa da... Ailem ilk çıktığı günden bu yana ana hedeflerinden sapmadı. Aile bizim yegâne varlığımız olduğuna göre, ona dair ne varsa bizim sayfalarımızda devamlı olacak. İlk günden bu yana okur kitlemizin arttığını, binlerce yeni okurun sayfalarımızın müdavimi olduğunu söyleyebiliriz. Artan ilgiyle birlikte sorumluluğumuzun da ağırlaştığı aşikâr... Haftalık 500 bine yaklaşan baskı adediyle (123. sayımızın 2,5 milyon basıldı) dikkatleri çeken Ailem, daha kapsamlı bir altyapı çalışmasını da zorunlu kılıyor artık...

İyi haftalar...

Serhat Şeftali | s.seftali@zaman.com.tr

KISA KISA

مَنْ تَمَسَّكَ بِسُنَّتِي عِنْدَ فَسَادِ أُمَّتِي فَلَهُ أَجْرُ مِائَةِ شَهِيدٍ

Men temesseke bisünnetî ınde fesâdi ümmetî felehû ecru mieti şehîdin.

Kim ümmetimin fesada uğradığı bir zamanda benim sünnetime yapışırsa ona yüz şehit sevabı verilir. (Münzirî, et-Terğîb ve't-Terhîb, 1/80)

Kendini beğenme!

Kendi nefsini beğenen ve seven adam başkasını sevmez. Seviyor gibi gözükse de samimi olarak sevmez. Belki ondaki menfaati ve lezzeti sever. Dâima kendini beğendirmeye ve sevdirmeye çalışır. Kusuru kendine almaz ve avukat gibi kendini müdafaa eder. Mübalağalarla veya yalanlarla kendini över, âdeta nefsine büyük bir pay verir. Öyle ki sonunda "O kimse ki heva ve heveslerini ilah edinmişlerdir." (Furkan, 43) ayetinin tokadını yer.

Nene Hâtun'u hatırlıyor muyuz?

Türk kadınının kahramanlık sembolü olan Nene Hâtun, 1857'de Erzurum'da doğdu. 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'nda Ruslar, Erzurum'a kadar gelmişlerdi. Şehrin savunması sırasında Erzurumluların kadınlı erkekli yaptığı mücâdele, tarihin şanlı sahîfeleri arasındadır. Azîziye Tabyası'nı geri almak için taş, sopa, kazma, kürekle gırtlak gırtlağa yapılan mücâdeleye Nene Hâtun da çocuklarını evde bırakarak katılmıştı. Nene Hâtun'un oğlu da Çanakkale'de şehit olmuştur. 1955'teki Anneler Günü'nde "Anneler Annesi" seçilen Nene Hâtun, aynı sene 98 yaşında vefat etti.

Sebat edin, sabırlı olun!

Sebat, güçlükleri yenen silahların en büyüğüdür. Aslına bakılırsa insanların en büyük dostu da zorluklardır. Zira birçok tecrübeyi onlar sayesinde öğreniriz. Görünüş olarak zahmet gibi görünen şeylerin altında rahmetler yatar.

Eğer yürüdüğünüz yolda güçlük ve engel yoksa, bilin ki o yol sizi bir yere ulaştırmaz. Hayat harekettir, hareketsizlik ise ölüm... Problemlerin üstüne yürümeyen insan, çocuğun karanlıkta şarkı söylediği gibi, bir gizli korkunun ve kaçışın içindedir. Çok sorunla karşılaşan insan en tecrübeli insandır. Sorunlarla karşılaşınca da kaçmamak esastır. Unutmamalı! Savaşta en çok yara alanlar cepheden kaçanlardır. Bir problemin çözümünde görev almayanlar da o problemin bir parçası olurlar.

Başkası için yaşamak

Bu milletin yeniden dirilmesi, tarihin geçmiş sahifelerinde kalan o şanlı maziyi gölgede bırakacak bir hayat seviyesine ulaşması, yaşatma zevkiyle yaşamaktan vazgeçen alperenler ister.

Fedakârlık, hasbîlik ve diğergâmlık duyguları ile gönlü dopdolu olan fertler olmadığı müddetçe, saadet dolu yarınlardan bahsetmek hayalden öteye geçmez. Bakın, Allah Rasulü (sas) geride bıraktığı ailelerine dünya mal ve mülkü adına ne bıraktı? Hz. Ebu Bekir'in taksim edilecek mirası var mıydı?.. Ve Hz. Ömer, hançerlendiği zaman "Bakın bakalım, malım borcumu ödeyecek mi? Ödemezse Adiyy Oğulları'ndan, onlarda da yoksa Kureyş'ten borç alıp ödeyin." diyordu. Evet bir milleti ihyâ, ancak bu duygu ve düşüncedeki fertlerle olur. Çalışıp, çabalayıp, üretmekte herkesi geride bırakacak ve elde ettiklerine asla kalben bağlanmayarak herkesi şaşırtacak fertlerle…

اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْإِخْلَاصَ وَالْيَقِينَ وَالْمَعْرِفَةَ وَرِضَاكَ

Allâhumme innî es'elüke'l-ihlâsa ve'l-yakîne ve'l-ma'rifete ve rıdâke

Allâhım! Senden ihlası, yakîni, marifeti ve rızanı istiyorum.

Kitapta haber verilen "Sıddîk"

Hazreti Ebû Bekir anlatıyor: Resûlullah Efendimiz'in peygamberliği tebliğ edilmeden evvel, ticaret için Yemen'e gitmiştim. Semâvî kitapları okumuş, 100 yaşında bir ihtiyara misafir oldum. Beni görünce sordu:

- Sen Mekke'den misin?
- Evet.
- Kureyş'ten misin?
- Evet.
- Benî Temim'den misin?
- Evet.
- Bir alâmet kaldı?
- Nedir?
- Karnını aç!
- Niyetini söylemeden açmam.
- İlâhî kitaplarda okudum ki; Harem'den bir peygamber çıkacaktır. Biri genç, diğeri ihtiyar iki yardımcısı olacaktır. Genci kuvvetli ve adaletli, ihtiyarı zayıf ve karnında ben olacaktır.

Karnımı açtım. Göbeğimin üstünde siyah bir ben gördü:

- Kâbe'nin hakkı için sen o ihtiyar yardımcısın! O Peygamber'in dinine sıkı sarıl ve Allahü Teâlâ'nın sana bağışladığı şeyleri gizle! Bana birkaç beyit verdi ve dedi ki:
- Bunları o Peygamber'e vermeni ricâ ediyorum.

Mekke'ye geldim. Mekke'nin uluları beni görmeye geldiler. Dedim ki:

- Ben yokken hiç garip bir hâdise oldu mu?
- Bundan daha garip bir şey olmaz ki, Ebû Talib'in yetimi peygamberlik iddia ediyor, seni bekliyorduk.

Onları münâsip bir şekilde başımdan savdım. Resûlullah'ın nerede olduğunu sordum. "Haticetül-Kübrâ'nın evindedir." dediler. Gittim, kapıyı çaldım. Dışarı çıktılar. Kendisine dedim ki:

- Senin atalarının dinini bıraktığını söylüyorlar, doğru mu?

Buyurdu ki:

- Ben Hak Teâlâ'nın Resûlü'yüm, seni ve bütün insanları, Allahü Teâlâ'ya îmân etmeye çağırıyorum.
- Delilin nedir?
- Yemen'de görmüş olduğun ihtiyardır.
- Bunu sana kim haber verdi?
- Benden evvelki peygamberlere de gelen büyük bir melek haber verdi.

Hemen mübârek elini tutup Kelime-i Şehâdet getirdim. Îmân şerefine kavuştuğum için benden ferah kimse yoktu.

Salih Yusufoğlu
s.yusufoglu@zaman.com.tr

BİR TEKLİF

Mektup adresi: Ailem Dergisi (Salih Yusufoğlu) Çobançeşme Mah. Kalender Sk. No: 21 34196 Y.Bosna/İST.

1 'Öf!' bile demeyecek kadar güzel evlat olmaya var mısınız?

2 Uzun zamandır ziyaret etmemiş isek hemen ziyaret edelim.

3 Uzakta iseler bir telefonla da olsa gönüllerini alalım.

4 Hakk'ın rahmetine kavuşmuş iseler birer Yasin okuyalım...

Anne-babasının yaşlılığına ulaşıp cenneti kazanamayanın vay haline!

"Anne-baba, insanın en başta hürmet edeceği kudsî iki varlıktır. Onlara hürmette kusur eden, Hakk'a karşı gelmiş sayılır. Onları hırpalayan er-geç hırpalanmaya maruz kalır." diyor büyüklerimiz. Yüce Allah (cc) Kur'an'da bu konuda bizlere çok ciddi uyarılarda bulunuyor: "Rabb'in şöyle buyurdu: Allah'tan başkasına ibadet etmeyin. Anaya babaya güzel muamelede bulunun. Şayet onlardan her ikisi veya birisi yaşlanmış olarak senin yanında bulunursa sakın onlara hizmetten yüksünme, 'öf!' bile deme, onları azarlama, onlara tatlı ve gönül alıcı sözler söyle... Şefkatle, tevazu ile kol kanat ger onlara ve şöyle dua et: Ya Rabbi, onlar küçüklüğümde beni nasıl ihtimamla yetiştirdilerse, mükâfat olarak Sen de onlara merhamet buyur." (İsra, 17/23—24)

Peygamber Efendimiz (sas) ise şöyle buyuruyorlar:

"Burnu sürtülsün, burnu sürtülsün, burnu sürtülsün." "Kimin burnu sürtülsün Ey Allah'ın Resulü?" diye sorulunca, "Anne-babasının yaşlılığına ulaştığı halde cennete giremeyenin." buyurdular. (Müslim, Birr, 9)

Bir annenin annece terbiyesi

Aşçılığıyla ün yapmış yaşlı bir kadın, akşam yemeğine gelecek olan oğlu ve yeni gelini için yine mutfağına kapanmış, yemek yapıyordu. Aynı akşam yemeğe eski bir aile dostu da davetliydi. Beklenen misafirler gelip sofraya oturduklarında çok şaşırtıcı bir durumla karşılaştılar. Yaşlı kadının o gece yaptığı yemekler değme oburların bile iştahını kapatacak kadar berbattı. Tatlılar un kokuyordu, patatesler yanmıştı, köfteler ise neredeyse hiç pişmemişti. Oğlu, yeni gelini ve aile dostu, kadıncağıza durumu fark ettirmemek için ellerinden geleni yaptılarsa da, yemek sırasında pek iştahlı göründükleri söylenemezdi.

Nihayet yemek bitti ve yeni evli çift annelerinin ellerini öperek evlerine gittiler. Aile dostları ise biraz daha kaldıktan sonra gitmeyi düşünüyordu. Oğlu ve gelini gittikten sonra, yaşlı kadına:

"Senin harika bir aşçı olduğunu adım gibi biliyorum. Bana söyler misin, bu geceki yemekler neden o kadar kötüydü? Bence ya hastasın ya da bir sorunun var." dedi. Yaşlı kadın gülümseyerek cevap verdi:

"Hayır, hiçbir şeyim yok. Kasten yaptım. Bu yemekten sonra oğlum asla ikide bir annesinin yemeklerini hatırlatıp karısının kalbini kıramayacak."

Anne

Ýlk kundaðýn
Ben oldum, yavrum;
Ýlk oyuncaðýn
Ben oldum!

Acý nedir
Tatlý nedir...
Bilmezdim...
Dilin damaðýn
Ben oldum

Elinin ermediði
Dilinin dönmediði
Çaðlarda, yavrum
Kolun kanadýn
Ben oldum
Dilin dudaðýn
Ben oldum

Belki kýskanýrlar diye
Gördüklerini
Sakladým gözlerden
Gülücüklerini...
Tülün duvaðýn
Ben oldum!

Artýk isterlerse adýmý
Söylemesinler bana
"Onun annesi" diyorlar...
Bu yeter sevgilim bu
yeter bana!

Bir dediðini iki
Etmeyeyim diye öyle
çýrpýndým ki
Ve seni öyle sevdim sana
O kadar ýsýndým ki
Usanmadým,yorulmadým,
çekinmedim
Gün oldu, kýrdýn...
Ýncinmedim;
Ýlk oyuncaðýn
Ben oldum yavrum
Son oyuncaðýn
Ben oldum...

Lâyýk deðildim
Lâyýk gördüler
Annen oldum yavrum,
Annen oldum!

Arif Nihat Asya

Yasemin Yalçın Aktosun

Danışman Psikolog y.aktosun@zaman.com.tr

Evlilik öncesi sunulan vaatlere inanmalı mıyız?

Evlilik öncesi sunulan vaatlerden önce evlenmeyi düşündüğümüz bireye inanmalıyız. Şöyle ki taraflar birbirlerine genel anlamda ne denli dürüstler; öncelikle irdelenmesi gereken budur. Yani tarafların doğal olması oldukça önemlidir. Taraflar arasında halihazırda yaşanan zaman içinde bir itimat problemi varsa, geleceği ifade eden vaatlere de inanılmayacaktır, inanılması da çok doğru olmaz. Bu sebeple muhatabına itimat eden ve evlilik kararı vermesine herhangi bir manisi olmayan bireyin bakış açısı ile düşünelim öncelikle.

Şayet kişisel anlamda uyum yaşanıyorsa ve taraflar birbirlerinin doğal olabildiğini düşünüyorlarsa kendilerine hangi sebeple vaatlerde bulunulduğunu ve vaatlerin gerçekçilik oranlarını düşünmeleri gerekir. Şöyle ki; sunulan vaatler ne denli gerçekleşebilir ve gerçekleşmemesi durumunda bu, evliliğe ne denli yansır. Gerçekleşme oranı düşük bir vaat, muhatabın hedefi veya hayali olarak da algılanabilir. Şayet vaadin gerçekleşmemesi hali evliliğe yansımayacaksa, yani önem derecesi düşük bir konu ise, sunulan hedefe eşlik edilerek bir nevi evlilik planına dönüştürülebilir.

Bir diğer mesele vaade niçin ihtiyaç duyulduğu meselesidir. Şayet muhatabınızı buna sevk eden, sizde gözlemlenebilen memnuniyetsizlik hali ise karşı tarafın rahatlaması için daha doğal ve olurunda tepkiler vermek önemlidir. Bu, muhatabınızın söylemlerine yansıyacaktır. Kimi zaman ise muhatabınız oldukça samimi ve gerçekçidir. Bu tarz durumlarda muhatabınızı iyi tahlil etmeli ve gerek gerçekçilik meselesinde ve gerekse sizin tavırlarınızda bir problem yoksa şüpheci yaklaşmamalısınız. Ki zaten yukarıda da belirttiğim gibi şayet karşılıklı itimat varsa vaatlere de inanılacaktır.

Fakat durum ne olursa olsun sunulan vaadin gerçekleşmeme ihtimali her zaman vardır. Bu ihtimal her zaman düşünülmeli, gerçekleşmemesi durumunda gelecekte bir pişmanlığın yaşanmaması için bunun ne denli kabul edilebileceği önceden planlanmalıdır.

Evlenecek insanlar arasında güven ortamının olması çok önemlidir.

Üvey anneciğim seni çok seviyorum

Halime Hanım (ortadaki) üvey kızlarına sevgisini her zaman ihmal etmemiş. Akın (17) daha geçen sene ablası Esra'nın üvey olduğunu öğrenmiş.

■ **ŞEMSİNUR ÖZDEMİR**

Pamuk Prenses'e zehirli elma yedirmeye çalışan üvey annesini bilmeyen yoktur. Bu yüzden üvey anne deyince bütün çocukların sırtından soğuk bir ürperti geçer. Büyükler için de "çocuğun üvey anne veya üvey baba elinde kalması" dağlara taşlara havale edilecek bir durumdur. Bir kadın, eşinin çocuklarına ne kadar iyi bakarsa baksın adı üvey annedir bir kere, mutlaka bir eksiği, kusuru bulunur. En azından içimizde bulunan önyargılara göre, bütün üvey annelerin öbür çocuklara karşı acımasız ve sert davranacağını, üvey evlatların da yeni gelen anneye karşı saygısız ve asi olacağını düşünürüz. Televizyon dizileri ve gazetelerin 3. sayfa haberleri de bu ön kabullerimizi desteklemeye devam eder. Oysa, bir kimsenin kalbinde Allah korkusu ve merhamet varsa, ahirete iman ve hesap gününün endişesi varsa öz-üvey demeden bütün çocuklara karşı şefkatli, bütün büyüklerine karşı da hürmetli olur. Yetimin başını okşamak bile çok büyük sevap iken, onları huzur dolu bir aile ortamında sevgiyle yetiştirmek ne kadar takdire şayan bir tavırdır. Annelerimize sevgimizi bir kez daha ifade etme fırsatı bulduğumuz anneler gününde, üvey annesine sarılıp "seni çok seviyorum" diyebilen kaç üvey evlat vardır bilemeyiz ama en azından bunu içinden gelerek söyleyecek iki kişi tanıyoruz. Esra ile ablası Aslı, öz annelerinin vefatından sonra kendilerine çok iyi bakan ve yetiştiren ikinci anneleri Halime Hanım'ı gerçekten çok seviyorlar. Çünkü son derece iyi ve merhamet dolu bir kalbe sahip, mütevazı, ismi gibi yumuşak huylu olan Halime Hanım da kızlarını en az kendi doğurduğu oğulları kadar çok seviyor.

ANNE

Halime hanım 10 aylık bebeği ile 18 yaşında dul kalmış. 10 yıl boyunca evliliği düşünmeyen Halime hanımı, Ahmet bey istemeye 9 ve 5 yaşındaki iki kızıyla gitmiş.

Türkçü ailesinin hikayesi Halime Hanım ile Ahmet Bey'in eşlerini kaybetmeleri ile başlıyor. 10 aylık bebeği İbrahim ile 18 yaşında dul kalan Halime Hanım, 10 yıl boyunca evliliği hiç düşünmeden kendi ailesinin yanında hayatını sürdürmüş. Bu arada on yıllık evli olan Ahmet Bey'in kanser hastası olan eşi vefat etmiş, 9 ve 5 yaşlarında iki kız çocuğu ile yalnız kalmış. Yaşlı babaannenin yardımlarıyla 6 ay kadar hayatlarını sürdürseler de özellikle kızlarının bakımını düşünen Ahmet Bey tekrar evlenmeye karar vermiş. Akrabaların tavsiyesi ile tanışmışlar. Ahmet Bey kızlarını da alarak gitmiş Halime Hanım'ı istemeye ve çocukların annesiz kalmalarına çok üzülen Halime Hanım hiç aklında evlilik yokken teklifi kabul etmiş. O günleri anlatırken, "Takdir-i İlahi. Bugün bile şaşırıyorum nasıl kabul ettiğime. Çünkü babamın evinde hiçbir sıkıntım yoktu. Ama herhalde kızlarımın o hali beni etkiledi. Onlara annelik yapmak istedim. Babam 'Çocuklara iyi bakabilecek misin, onlara anne olabilecek misin?' diye sordu. 'İnşallah başarırım.' dedim. Görevim hâlâ bitmedi. İnşallah Allah'ın emanetini doğru dürüst yerine getirmişimdir. Bunun için gayret ettim. İnşallah Allah onlar yüzünden beni hesaba çekmez." diyor. Halime Hanım'ın en büyük üzüntüsü ise dedesinin, oğlu İbrahim'i kendisine vermemesi olmuş. "En büyük üzüntüm İbrahim'i bırakmak oldu. Onun acısı içimde yandı hep. Kızların üzüntüsü ve onun acısı birbirine gömüldü." diyen Halime Hanım, biraz da bu ayrılığın verdiği üzüntüyle kızlarına daha çok sevgi ve şefkat gösterdiğini söylüyor. Uzak olmalarına rağmen Esra, Aslı ve Akın, İbrahim ağabeylerini çok sevmiş ve bütün tatillerini Aydın'da onunla birlikte geçirmişler. Esra, ağabeyi için "Belki de bizim yüzümüzden annesinden ayrı kalmış, bunun üzüntüsünü yaşamış; ama hiçbir zaman hissettirmedi bunu. Her zaman ağabeylik yaptı. Babama da 'baba' diye hitap eder ve hürmet gösterir." diyor.

Yeniler

İSTANBUL
Ailem Anafen
Anafen Dershaneleri'nin iki ayda bir yayınladığı dergide ailelere güzel bilgiler sunuluyor.
www.anafen.com

KONYA
Zerre
Özel Meram Abdullah Aymaz İlköğretim Okulu, Kutlu Doğum Haftası için özel bir çalışma yaptı.
0 332 323 38 93

MALATYA
Somuncu Baba
Haziran ayında aylık yayınlanmaya başlayacak olan derginin bu sayısı Efendimiz'e (sas) ayrılmış.
0 442 615 15 00

Evde üvey kelimesi hiçbir zaman kullanılmamış

Aile ortamı ne kadar sıcak olursa olsun 'üvey' kelimesinin soğuk bir havası vardır. Sohbet sırasında mecburen kullansak bile Türkçü ailesinde hiçbir zaman bu kelime dile getirilmemiş. Esra, annelerini anlatırken 'kendi annem, şimdiki annem" demeyi tercih ediyor. Halime Hanım ile Ahmet Bey evlendikten sonra bir erkek evlatları daha olmuş. Bugün 17 yaşında olan Akın, ablalarının başka anneden olduğunu, ağabeyi İbrahim'in babasının da başka bir kişi olduğunu daha geçen yıl öğrenmiş. Halime Hanım, kızlarına karşı o kadar güzel annelik yapmış ki, Akın hiçbir fark sezmemişken, bir de 'ablalarımı benden daha çok seviyorsun' diye annesine darıldığı bile olmuş. Oğlu doğduğu zaman tüm akrabalardan ona bir şey anlatmamalarını rica etmiş. Olur ya, çocuklar arasında sürtüşme yaşandığı zaman 'sen zaten benim üvey ablamsın veya üvey kardeşimsin, o yüzden böyle yapıyorsun' şeklinde diyaloglar yaşanmasın diye.

Aslı ile Esra, annelerinin hastalığı ve vefatından sonraki dönemde anne ihtiyacı duydukları için yeni geleni çok çabuk kabullenmişler. Halime Hanım'ın şefkatli tavırları sayesinde hemen kaynaşmış, hiç yabancılık çekmemişler. Hatta Aslı, okuldan arkadaşlarını getirip yeni annesiyle tanıştırmış. Sonraki dönemlerde akrabaların sarılıp ağlamaları, 'bize annenizi hatırlatıyorsunuz' demeleri daha çok üzmüş çocukları. Annelerinin gerçekten dışarıdan göründüğü gibi iyi olduğunu, iyi bakıldıklarını anlatmışlar. Çok iyi bir aile modeli oluştuğu için geçmişe dair hiçbir şeyi hatırlama ihtiyacı hissetmediklerini belirten Esra, "Yeni annemizle kötü şeyler yaşasaydık, kendi annemizle geçirdiğimiz vakitleri hatırlamaya çalışırdık belki; ama 'Annem olsa bizi böyle severdi, canım kızım derdi' demedik hiç. Anne sevgisi anlamında hiçbir eksiklik hissetmedik. Okuldan eve gelince soğuk odamda aç karnıma oturup 'Annem olsa bana çorba hazırlamış olurdu' demedim hiç. Çünkü her seferinde annemin sıcak çorbası hazır olurdu. Kendimi çok şanslı hissediyorum. Öz annesiyle sıkıntı yaşayan, anlaşamayan insanlar varken ben böyle bir anneye sahibim. Bu lütufların karşılığında ne yapsak şükrünü eda edemeyiz. Annemin hakkını da ödeyemeyiz." diyor.

Halime Hanım'ın evlatlarına yönelik davranışlarında en önemli ölçüsü Allah'ın hoşnutluğu ve rızası olmuş. Yaptığı iyilikler karşılığında maddi, manevi hiçbir beklentiye girmeyen, onlara bunu hatırlatma gereği bile hissetmeyen Halime Hanım şöyle konuşuyor: "Başka kadınlar gibi ben de onlara kötü davranabilirdim. Ama o zaman da ailemde huzur olmayacak, eşimle sürekli çatışma içinde yaşayacaktık. Bir de ahirette Allah bana dünyada yaptıklarımın hesabını soracaktı. İki taraftan da zararlı olan bir şeyi niye yapayım ki? Ben de her iki dünyada da mutlu ve huzurlu olmayı seçtim. Çocuğunu döven, ezen, kıran insanlar ne kazanıyor sanki? Bu tür olayları duyunca çok üzülüyorum."

Esra 'annesini' şöyle anlatıyor:

Liseden sonra üniversiteye gitmeyip çalışmayı düşünüyordum. Annemin teşviki ve gayreti ile üniversite okudum. Şimdi master için yurtdışına gitmeye hazırlanıyorum. Annem eğitim konusunda hep destekledi beni. Annemin ikinci annem olduğunu söylediğimde arkadaşlarım çok şaşırırdı. "Senin annen mi öz, bizim ki mi?" derler. Okula giderken evde hiç iş yaptırmadı bana. Şimdi bile şunu yap demez. Bazen öğretmek için bazı şeyleri gösterir. Ders çalışırken meyveyi soyup tabakla odama getirirdi. Kendi severdi herhalde. İnsanın öz annesi olsa kızar, belki döver ama annem bize hiç kızmadı. Hep yumuşak yaklaştı. Güzel güzel anlattı doğruları. Onun hoşgörüsü sayesinde başımı örtmeye karar verdim. Çocukluğumuzda verdiğimiz sıkıntı ve üzüntülerin yerine bugün daha iyi davranmaya çalışıyoruz anneme. Bize karşı koyduğu sınırların kıymetini yeni anlıyoruz.

Halime Hanım kızlarını anlatıyor:

Kızlarımı diğer kardeşlerinden ayırmadım. Onlara karşı görevlerimi yapmaya, anneleri olmaya çalıştım. Maddi manevi hiçbir sıkıntıyı önemsemedim. Büyüğünü evlendirdim. Esra'nın da uzağa gitmesine gönlüm razı olmuyor ama eğitimini tamamlamasını istiyorum. O ders başındayken bir bardak su istemedim. Yatıp dinlensin istedim, ev işi yaptırmadım. Kendisini yetiştirsin, başarılı olsun, vatana millete faydalı olsun, geleceğin güzel bir annesi olsun istedim. Onun için benim yaptığım şeyler çok küçük kalır. Üvey gibi hiç düşünmedim. Bu kelimeyi hiç kullanmadım. Hep benim kızım diye düşündüm. Esra benden hiçbir şey saklayamaz. 'Kızım anneden gizlenmez' derim. Her şeyi paylaşırız. Aslı da hiç sıkıntı çekmedi. Hep şımarttım onları. Kendi oğlum ters bir şey yaptığında daha çok kızıyorum ama kızlarıma karşı kendimi frenliyorum.

Esra, Halime Hanım, Ahmet bey ve Akın, mutlu bir ailenin nasıl olabileceğini gösteriyorlar.

FOTOĞRAFLAR: İBRAHİM USTA

Ayten Yapıcı,"Gözyaşını Alperen'imde, gökkuşağını Satuk Buğra'mda ve Aleyna'da yaşadım." diyerek duygularını anlatıyor, anneler gününde...

■ AYTEN YAPICI/KONYA EREĞLİ

Bir annenin oğluna mektubu;

Varlık sebebim, canım oğlum

Bir ilkbahar günü yağmur sonrası toprak kokusu gibidir çocuk. Ne kadar koklarsan kokla doyamazsın. Toprak ile bebek kokusunu birbirine benzetirim. Bekli de şundandır; Mevsim ne olursa olsun, bebek aile için bir bahardır. Hayata göz açıştır. Baharda dirilir binlerce can, hayat bulur, toprağın kucağında coşkudur artık o.

İşte yavrum, canım oğlum, senin gelişin bizlere sevinç kattı. Evimize bahar getirdin. Farkında olalım ya da olmayalım bizim hayatımıza tatlı bir tebessüm gibi giriverdiniz. Yaradılışları bir ayrı mucize olan bebeklerimiz bir bakarsınız ki, yanımızda, yanı başımızda. Sarıl, öp, kokla, kucakla, hiç bıkmaz insan. Hatta eşler birbirine sitem eder. Özellikle baba benimle ilgilenmez oldun diye; ama ikisi de şikayetçi değildir bu durumdan. Oynayacakları, sevecekleri bir can gelmiştir yanlarına.

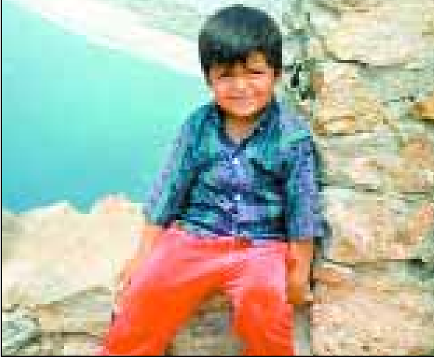
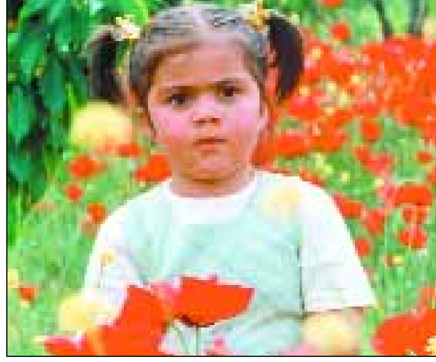
Canım oğlum ve kızım, hayatımıza girdiniz gireli her şeyimiz sizsiniz. Emekledi, yürüdü, koştu. Şunu dedi: A! a! Bak bunu yaptı, güldü, ağladı, üzüldü. Bunlar farklı bir şey de olsa hiç ağlama olur mu? Çünkü üzülen aneler yavrularının hiç ağlamasın isterler.

Hele o ilk kucağa alış; aman Allah'ım bu bizim mi, benim mi? O heyecan ne güzel bir his, mutluluk... Adım adım büyür, bakarsın seninle her şeyini paylaşmaya başlamış bile; istekleri, düşünceleri, hayalleri var artık.

Çiçekteki hüzün, karanlıktaki ay ışığıdır o benim için. Onun gelişi ile hayaller gerçek, üzüntüler mutluluk oluverir. Sevgiler bölünür, bölündükçe artan tek şeyin sevgi olduğunu fark ederiz hemen. Oğlum sen de onun için her şeyi sev, kuşa bakarken gözbebeğini, güldeki dikeni, dikendeki gülü sev. Arkadaşını, seni seveni sev. İnan yollar hep sevgiden geçer. Karda açan kardeleni sev, kısaca Yaradan'ı sev. Sev ki bu hissi gönlünde daha da artırsın.

Sen dünyaya geldiğinde biz göklere yükseldik; adeta uçtuk. Anne-babaların sizler hakkında ne hissettiklerini bir anlasanız

OĞLUM

Ayten Yapıcı Hanım fizik öğretmeni. 9 yaşında kaybettiği oğluna yazdığı bu mektup geçen yıl Konya'da, özel bir kolejde Nurhayat Harput Hanımefendi tarafından organize edilen merasimde annelerin evlatlarına yazdığı mektuplardan sadece biri. Ayten hanım ve eşi Alperen'i (sol baştaki) kaybettikten sonra Aleyna ve Satuk Buğra onların acılarına merhem olmuş.

sizler daha farklı olursunuz. Bizler Yaradan'ımıza şükran borçluyuz. Bu güzel duyguyu üç kez tatma fırsatı bulduk. Alperen'imiz, Satuk Buğra'mız ve Aleyna'mızla.

Hepinizin "anne-baba" deyişi çok farklıydı. Çok özel ve güzeldi. Aslında öncelik Alperen'ime, niye diyeceksiniz. Çünkü onu kaybettik. Bundan dolayı ondan bahsetmezsem üzülürüm. Ona vefa borçluyum. O kadar tatlıydı ki, anlatamam. Bütün ilkleri onunla yaşadım. Çocuğu ağlayınca bile dayanamayan bir annenin evladını, canını, ciğerini kaybetmesini düşünün. Çok ama çoook zor. Zaman geldi öpmelere doyamadım, hastalandı bir yıl boyunca başucundan hiç ayrılmadım. Neredeyse nefes almadım, onun odasının havasını azaltırım diye. Derken bulutlu havada bulutlar iyice aşağı indi; hava karardı, karardı. Siz canın tenden ayrılışını hissettiniz mi hiç? Ben hissettim. Çok acıydı, çok... Allah'tan geldiği için, inancımız gereği sabrını da veriyor katlanıyor insan. Onu özledim, çok özledim. Bu özlem, hasret rüyalarda bitiyor. Geçenlerde rüyamda gittim yanına "Anneciğim benimle kalır mısın artık." dedi. "Ben istemez miyim." dedim. Kalırım oğlum derken, canım Buğra'cığım "Anne" diye öyle bir seslendi ki hemen uyandım. Gerçekten seslenmişti ve çok etkilendim. "Onların bana ihtiyacı var. Bir süre izin ver oğlum." dedim. "Özür dilerim şimdi kalamadığım için..." O kadar güzeldi ki yeri, aslında hiç ayrılmak istemedim. Şimdi bütün bu acıları bizimle birlikte küçücükken yaşayan Buğra'ma seslenmek istiyorum: Bebeklikten çocukluğa geçişte hep gözyaşı gören yakışıklı oğluma diyorum ki:

Canım oğlum, birtanem, sen benim gözümde hem Buğra, hem Alperen'imsin. Çocuklarımızı her yönden iyi yetiştirmeliyiz. Onlara hiç kıyamayız, üzülsünler istemeyiz. Gerektiğinde üzülecek, vatan için, değerler için canını, tenini, ruhunu, maddi ve manevi her şeyini ortaya koyacak gençler yetiştirmeliyiz.

Böyle yetiştirmezsek bir gün bir şekilde hesap sorulur. Onlar bir fidan. Fidanı dikersin, bakmazsan, takip etmezsen büyümez. Yok yok büyür; ama sıradan bir ağaç olarak. Ama bizler sıradan ağaç değil, çınarlar yetiştirmek istiyoruz...

Kahramanmaraş temsilcimiz Ali Çelik'i geçirdiği kaza sonucunda geçen günlerde kaybettik. o kadar çok seveni vardı ki, onu tanıyanlar yürekten ağladı onun bu ayrılığına...

■ **M. İMDAT AKSOY**

Ay yüzlü bir bahadırın ardından

Gittin ey dost, bizleri mahzun ve mükedder bırakarak... Kalbimizdeki, gönlümüzdeki yerin hep bakî olacak; ama şu fanî hayatımızdaki beraberliğimizi firkat ve hasrete dönüştürerek gittin...

Yaklaşık bir aydır yaşadığımız hicranımızın temadî etmesini ve vuslatımızın tehirini murad buyuranın emrine inkıyad ederek gittin... Gittin ve 'gözlerimizde yaş, kalplerimizde hüzün' bıraktın.

Halbuki sen bizlerin moral kaynağı ve pozitif enerji membaımızdın; gülen yüzlü, dırahşan çehreli kardeşimizdin; latif, nazik ve kibar arkadaşımızdın.

Sen hep içten, samimi ve gönülden davrandın. Riya ve süm'a semtinde yer bulmakta hep zorlandı. Muhacirliğin yanında ensarlık yapma da senin öncelikli vazifen oldu; Güroymak, Mutki, Vezirköprü, Van, Erzurum, Siirt ve Kahramanmaraş. Özellikle son üç mekanda halkımızın, insanımızın derdi ile dertlendin. Her seviyede mükemmel dostluklar kurdun; ayrıca gönüllerimizde de taht kurdun.

Kilis'te trafik kazasında kaybettiğimiz Kahramanmaras temsilcisi Ali Çelik

'İnsanların kıymeti vefatlarından sonra anlaşılır' veya bir yazarımızın tespiti ile "ölü sevici bir milletiz". Bu ifade ve tespitler çoğu kez doğrudur. Fakat sen bu değer yargılarının istisnası oldun. Sen yüreğimizin en mûtena yerinde, bu müstesna halinle hep var olacaksın. Çünkü seni hayattayken de sevdik, irtihalinden sonra da. Çünkü sen öyle bir sevgi ve ünsiyet kahramanıydın ki sana çok alışmış ve seni çok sevmiştik. Belki de bu yüzden ayrılık mülahazasını hiç düşünmek istemedik. Bir ay boyunca ümidimizin kaynağı Rabb'imize, seni bize iade etmesi recasıyla yalvardık. Ama O Yüceler Yücesi -ihtimal hikmetinin bir gereği olarak- bizi bu malum sona alıştırdı, sonra hükmünü gerçekleştirdi. O'ndan gelene "baş ve göz üstüne" demek 'mü'min kul' olmanın gereğidir.

İnsanlığın İftihar Tablosu'nun "Yüce Dost'a" demek için doğduğu kutlu zaman diliminin arifesinde sen de "Yüce Dost" dedin ve O'na yürüdün. Yaşarken O'nun dostluğunu ve rızasını aradın daima. Bizler buna şahidiz. O'nunla, dostluğun gereğini yaptın belki de... Diğer ahbapların da orada olunca, hal acele etmeyi gerektiriyordu galiba...

Sen her ne kadar maddeten aramızdan ayrılmış olsan da, hayallerinle, gaye-i hayalinle, ideal ve mefkûrelerinle aramızda, hayatımızda var olacaksın ebediyen. Bu, gaye birliğimizin tabiî bir sonucudur. Hayatın boyunca hep tebessümlü olmaya gayret ettin ve manen ağlayan bir nesli güldürmek için gayret gösteren kutsilerle beraber olmaya çalıştın. İnşaallah bu halin, senin ötelerde de mütebessim olmanı netice verecektir.

Ey şarkın gül yüzlü, güleç yüzlü, ay yüzlü bahadırı! Seni şarkın metin bağrında O'na emanet ettik. İnanıyor ve öyle dua ediyoruz ki 'bekleme salonun' cennet bahçelerinden bir bahçedir. "Sevenlerin sevdikleri ile birlikte haşrolunacağı" hükmüne binaen 'Firdevs'lerde buluşmak ümit ve duasıyla...

FOTOĞRAFLAR: İSA ŞİMŞEK

Anne

■ **MUSTAFA AYDIN**

Anne olmak ne zordur kim bilir. Bir erkek ve bir baba anneliğin nasıl bir duygu olduğunu tabii ki tahmin bile edemez. Ancak, doğumhanelerde sancılar dayanılmaz hâle geldikçe, "Bir daha mı, aslaa!" diye inleyen anne adaylarının, çok geçmeden nur topu rahmet çiçeklerinin esintisiyle avunup, unutup, yeni anneliklere yiğitçe yelken açışlarındaki duygu yoğunluğu da o ölçüde tahmin edilemezdir.

Annelik zordur. Bir hanım olup, annelik nimetini tadamama imtihanına tutulmak da zordur. Bir yetim çocuk olup da bir gün bile bir anne sıcaklığı yaşayamamak da zordur. Hem yetim, hem de öksüz olmak daha da zordur.

Ümmü Muhammed (Âmine) (sas) olmak; dünyanın en tatlı, en şirin, en bereketli çocuğunun sırf şehirdeki salgın hastalıklardan etkilenmesin diye bir uzak köyde, bir sütanne elinde kalmasına ister istemez razı olmak zordur. Tam kavuştum derken, "Rabbim, acaba mürüvvetini gösterir mi?" diye düşünürken, ondan ayrılmak, onu da yalnız bırakıp gidivermek daha da zordur.

Ümmü İsa olmak (Meryem) olmak da zordur. Dünyanın en iffetli, en betûl, en şerefli hanımlarından biri olup da, en dayanılmaz iftiralara uğrayıp, en büyük utançlara gark

edilip, hepsinden Rabbi'nden gelen teselli ile sıyrılıp, ferahlamak çok zordur. Oğlunuz, en temiz bir oğul olacak; ama ona da o nahoş iftira atılacak. Birileri, kısaca "babası belirsiz" demek olan o üç harfli bayağı kelimeyle, mübarek isminin "kabala" değerlerini denk düşürerek iğrenç iftiralarını "ispatlamaya" çalışacak ve siz bunları sabırla göğüsleyeceksiniz. İmran kızı Meryem olmak da, Meryem oğlu İsa (as) olmak da zor..

Ne zor imtihan...

Hz. Musa'nın annesi olmak... Canından bir can olan yavrusunu, kalbine verilen bir ilhamla Nil nehrine bir sepet içinde salıverip, Rabbi'nin hıfzına emanet edivermek.. Zor...

Âsiye (r.anha) olmak... Firavun'un sarayında bir ehl-i iman olarak kalabilmek... Onun zehirli sofralarından, zehirli sohbetlerinden, şeytan avuntulu kibrinden etkilenmeden, Allah'ın emaneti olan Musa'yı (as) en güzel şekilde yetiştirebilmek... Zor...

Ya da tüm annelerin annesi olmasına rağmen kendisi anne şefkatini yaşayamamış olan Havva Annemizi (r.anha) anlamak. O da zor...

Sorumluluklarımızı bilmeliyiz

Yaratılmışların en şereflisi ve en mükemmeli olan insan birçok görevlerle sorumlu tutulmuştur. Bu görevlerin başında Allah'a karşı görevlerimiz ile ailemize karşı sorumluluklarımız gelmektedir.

Ne mutlu "anne"lere

Anne sevgisini, Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselam'ın "Cennet, annelerin ayağının altındadır" hadis-i şerifinden daha güzel anlatacak bir söz yoktur. Muhakkak ki, Allah sevgisi, Peygamber sevgisi, anne ve baba sevgisi en kutsal sevgilerdendir.

Bize kanından kan, canından can katarak aylarca karnında taşıyıp sonra da yaşadığımız dünyaya getiren, bununla da kalmayıp gecesini gündüzüne katarak büyütüp besleyen o değerli varlığımıza ne kadar hürmet etsek azdır.

Annemize karşı olan sevgimizi, saygımızı ve hürmetimizi, yılda yalnız bir gün olarak kutlanan anneler gününde değil, kişinin annesinin ve babasının hayatta olduğu müddet zarfında, yılın her gününü anneler günüymüş gibi kabul edip, onlara karşı görevlerimizi eksiksiz olarak yerine getirmeliyiz.

İyi ve kötü günümüzde her an yanımızda olan, güldüğümüzde bizimle gülen, ağladığımızda bizimle ağlayan, yegâne varlığımız annemizi ne kadar sevsek azdır. Anne sevgisinin yerini dünyada başka hiçbir sevgi tutamaz.

İmandan sonra birinci vazifemiz ana-babanın kalbini kırmamaktır. Onlar bazıları için ne kadar kötü gibi görünseler bile, yine de her şeyin üstünde hakları vardır. Onların kalbini kıranın ibadeti kabûl olmaz. Müslüman doğmamıza ve Müslüman yetişmemize sebep olan ana-babamızın kalbini kırarsak cennete girmemiz düşünülebilir mi? Onlar bize hakâret etse de, yalvararak gönüllerini almamız lazımdır. Müslüman ana-babamız, bizden razı olmadıkça, Rabb'imizin (cc) sevdiği kulu olmamız çok zordur.

Annelere değerini İslam verdi

Yılda bir gün de olsa, huzurevlerinin loş köşelerindeki annelerini hatırlamaları Batılılar ve "Batılılaşmış" olanlarımız için önemli bir gelişme... Çünkü, bugünkü Batı medeniyetinin dayandığı Eski Yunan ve Roma'da, özellikle Yunanlılarda kadın, çok hakaret görürdü. Bütün hürriyetlerden mahrum olarak herhangi bir şey gibi alınıp satılırdı. Miras hakkı yoktu. Kendi malını kullanma hakkına bile sahip değildi. Evlilikte hiçbir söz hakkı yoktu.

Romalılarda da kadın; mülkiyet hakkına sahip değildi. Kazandığı her şey, aile reisinin sayılırdı. Roma kanununda köle olarak kabul edilirdi. Vatandaşlık hakkından mahrumdu, ona, herhangi bir ev eşyası gibi bakılırdı.şey gibi alınıp satılırdı.

İslâmiyet'ten önce Arapların kadına bakışı da neredeyse aynıydı. Fikir beyan etme hakkı yoktu. Mirastan mahrumdu. Zorla evlendirilirdi. Bir adam ölüp, geriye birkaç kadın bıraktığı zaman onun en büyük oğlu, öz annesi hariç, babasının öbür hanımlarıyla evlenebilirdi. Kızlarını diri diri gömerlerdi. İşte dünya bu haldeyken, Sevgili Peygamber'imiz gelip, on dört asır önce, "Cennet annelerin ayakları altındadır." buyurarak kadının gerçek yerini ortaya koydu. İslamiyet'ten sonra, dünyanın en rahat anneleri İslam toplumundaki anneler oldu. Çünkü, anneye hürmet dinimizin, Peygamber'imizin emirleridir.

Peygamber Efendimiz, kadını aşağılayıcı durumdan kurtarıp, kadına yumuşak davranıp, ona iyilik etme esasını getirdi. Peygamber'imizin hicretin onuncu yılı, Veda Haccı'ndaki sözlerinden, son nasîhatlerinden biri, "Kadınlarınıza eziyet etmeyiniz! Onlar, Allah-ü Teâlâ'nın sizlere emanetidir. Onlara yumuşak olunuz, iyilik ediniz." olmuştur. Peygamber'imiz en iyi insan olmak için de, hanıma karşı faydalı olmayı şart koşmuştur. Hadîs-i şerîfte "Müslümanların en iyisi, en faydalısı, hanımına karşı iyi ve faydalı olandır." buyurulmuştur. Başka bir hadis-i şerifte de "Bir erkek, hanımını döverse, kıyamette ben onun davacısı olurum." buyurulmuştur.

Annelerin yeri müstesnâdır

Canlılar arasında insanın ayrı bir yeri vardır. Yeni doğan çocuk, hayatını devam ettirebilmek için zorunlu olan en tabii ihtiyaçlarını bile karşılamaktan acizdir. Belli bir süre bakıma, himayeye, şefkate muhtaçtır.

Onlara alçak gönüllü olun, gönüllerini alın

Ana-babaya karşı alçakgönüllü olmalı, yaşadıkları müddetçe onlara hizmet etmeli ve bununla onların rızalarını kazanmalıdır. Hz. Hüseyin'in oğlu Ali, edeplerini gözetememem endişesiyle, ana-babasıyla yemek yemekten çekinirdi. Ana-babasını râzı eden kimse için, cennet kapıları sonuna kadar açılır. Bir kimsenin ana-babası zalim olsalar dahi onlara karşı gelmek onlarla sert konuşmak câiz değildir. Çeşitli vesilelerle, onların elleri öpülüp, duaları alınmalı, haklarını helal ettirmelidir. Bu vesilelerden biri de bayramlardır. Bayramlarda, ana-babaya çeşitli hediyeler alıp, bayramları tebrik edilerek, hakları helal ettirilmeli ve dualarını almalıdır! Arada kırgınlıklar varsa bu vesile ile giderilmelidir.

Anne ve babalarımıza karşı görevlerimiz

Çocuklarınızı da dede ve ninelerine karşı hürmetli yetiştirmelisiniz. Çocukları onlarla sık sık görüştürün...

■ Evlatlar, ebeveynleri için kendi malından harcamalıdır. Çünkü ana-babasına harcadığından, verdiğinden kendisine sual olunmaz.

■ Kendinden önce, onlara elbise almalı. Kendi yiyeceğinden iyisini onlara vermeli.

■ Uzakta iseler ziyaretlerine gitmeli. Ana-baba ve yakın akrabaları ziyaret etmek vaciptir. Hiç olmazsa selam göndererek, tatlı mektup yazarak bu günahlardan kurtulmalıdır. Ziyarette sıra; ana, baba, evlat, dede, nine, kardeş, amca, hala, dayı ve teyze şeklindedir. Hadîs-i şerîfte şöyle buyurulmuştur: "Allah'a ve kıyamet gününe inanan sıla-i rahim etsin!" (Buhârî)

■ Beraber yemek yenmeli. Ayrı yemek onları üzer.

■ Arzularını sormalı, öğrenip yerine getirmeli.

■ Evlerini temizlemeli, boyamalı, tamir etmeli.

■ Malı, parayı onlara serbest etmeli. "Ne zaman isterseniz, malım, param size feda olsun" demeli, bir kızgınlıkları varsa, bu yolla onları teskin etmelidir. Ana-babaya harcanan paradan sual olunmaz. Muhtaç olan ana-babaya yardım farzdır. Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruluyor ki:

"Ana-babaya, akrabaya, yetimlere, yoksullara, yolculara infak edin!" (Bakara, 215)

■ Ara sıra güzel yemek yapıp, davet etmeli. Gönülleri ister de belki söyleyemezler.

Siz çocuklarınıza saygı ve sevgiyi öğretirseniz, büyüdüklerinde bu öğrendiklerini size karşı ihmal etmezler.

- Dostlarını, dost bilip davet ederek gönüllerini almalısınız.
- Hastalandıkları zaman, tedavileri ile meşgûl olmalı, bir bakıcı tutmak yerine, bizzat ihtiyaçlarını gidermelisiniz.
- Onlara şefkat kanatlarını germelisiniz; "Merhamet etmeyene, merhamet edilmez, acımayana acınmaz." (Müslim)
- Sevmeli, her fırsatta ellerini öpmeli, sevdiğinizi hissettirmelisiniz.
- Sevinçlerine sevinmeli, üzüntülerine üzülmelisiniz.
- Çok söylenmelerinden incinmemeli, incinseniz bile kesinlikle incindiğinizi hissettirmemelisiniz.
- Sitem ve cefalarına kızmamalı, incitmekten çok korkmalısınız.
- Nazlanmamalı, aksine onların nazına katlanmalısınız. Çünkü onlar küçükken bizim çok nazımızı çektiler. Nazlanma sırasının onlarda olduğunu unutmamalıdır.
- Ölseler de kurtulsak diye canavarcasına düşünmemeli, çok yaşamalarını arzû etmelisiniz.
- Yumuşak söylemeli 'öf' bile dememelisiniz. "Rabb'in, yalnız kendisine kulluk etmenizi, ana-babanıza da iyi davranmanızı emretti. Onlardan biri veya ikisi senin yanında yaşlanırsa, kendilerine 'öf' bile deme; ağır söz söyleme, onlarla yumuşak ve tatlı konuş, onlara acı, tevazû kanadını gerip 'Rabb'im, küçükken beni yetiştirdikleri gibi sen de onlara merhamet et' diye dua et." (İsrâ, 17/ 23, 24)
- Ana-baba, bildiğimiz şeyleri de anlatsa, "yine aynı şeyler mi" dememeli, hiç duymamış gibi can kulağı ile dinlemeli.
- İki kardeşi olan biri, öteki kardeşini kastedip "Oğlun şunu yaptı. Ben yapsam kıyameti koparırdınız" veya "Anne, torunu tepene çıkarıyor, çok şımartıyorsun. Söz dinletemiyoruz" gibi sözlerle ana-babayı üzmemelidir! Çocuklarını ana-babanın yanında dövmemeli, azarlamamalıdır!

Anne sevgisi, sevgilerin en güzeli

Anne; bağlılığın, fedakarlığın, cömertliğin, karşılık beklemeden vermenin ve sevmenin sembolüdür. Anne, İlâhi rahmete benzer. Hep verir, fakat karşılık beklemez. Yüce dinimiz, anneye ve anne sevgisine özel bir yer vermiş, cenneti annelerin ayakları altına sermiş, vaktinde kılınan namazdan sonra en sevimli işin anneye iyilik etmek olduğunu, Allah'ın rızasını kazanmanın, cennete ulaşmanın en kestirme yolunun anneye hizmetten ve anneyi gereği gibi sevmekten geçtiğini bildirmiştir.

- İsimleri ile çağırmamalı, sözlerini kesmemeli, sözlerinin arasına girmemelisiniz.
- Ana-babanın arasını açacak söz ve hareketlerden uzak durmalısınız. Ana-baba ile oğul veya kızın arasını açacak işlerden uzak durmalısınız. Gelinleri, ana-baba ile oğullarının arasını açacak sözlerden uzak tutmalıdır!
- Konuşurken, 'yap, yapma' gibi ifadeler kullanmamalısınız. Yapar mısın gibi ricâda bulunmalıdır! Anababası günah işleyen çocuk, bunlara bir defa nasîhat eder. Kabul etmezlerse susar. Onlara dua eder!
- Hayır dualarını almalısınız. Ana-baba duasını ganîmet bilmelisiniz. Hadîs-i şerîflerde şöyle buyurulmuştur: "Üç kişinin duası kabûl olur. Ana-baba, mazlûm ve misafirin duası." (Tirmizî)
- Beddualarını almamalısınız. Hadîs-i şerîflerde buyuruldu ki: "Ana-babanın çocuğuna ve mazlûmun zâlime olan bedduaları, reddolunmaz." (Tirmizî)
- Vefatlarında Efendimiz'in sünneti üzere, yıkayıp, kefenletip defnettirmelisiniz. Cenaze namazını biliyorsanız kendiniz kıldırmalısınız.
- Onlara her namazdan sonra dua etmelisiniz. Hadisteki, "Ana-babasına dua etmeyenin rızkı kesilir." ikazını unutmamalıyız:

"Ölünün mezardaki hali, imdâd diye bağıran, denize düşmüş kimseye benzer. Boğulmak üzere olan kimse, kendisini kurtaracak birini beklediği gibi, ölü de, babasından, anasından, kardeşinden, arkadaşından gelecek bir duayı gözler. Kendisine bir dua gelince, dünyanın hepsinin kendine verilmesinden daha çok sevinir. Allah-ü Teâlâ, yaşayanların duaları sebebiyle, ölülere dağlar gibi çok rahmet verir. Dirilerin de ölülere hediyesi, onlar için dua ve istiğfar etmektir." (Deylemî)

- Varsa borçlarını ödeyip, onun kabir halini kolaylaştırmalısınız.
- Ölünün namaz ve oruç borcu için, başkası onun yerine namaz kılamaz ve oruç tutamaz. Fakat onun orucu ve namazı için fakirler doyurulabilir. Bunu geciktirmemek.
- Vasiyeti varsa yerine getirmelisiniz. Dinimize açıkça aykırı ise yerine getirilmeyebilir.
- Sevabı onlara olmak üzere oruç tutmak, sadaka vermek, hac yapmak, kurban kesmek.
- Kabirlerini ziyaret edip Kur'ân-ı Kerîm okumak.
- Onlardan kötü bir yol edinmiş ise, her yaptığından onlara da günah ve azâp gider. Bunun için, onlardan veya onların vasıtası ile öğrendiği kötü şeyleri terk etmeli, kendi kötü amelleri ile, onlara kabirde azâp ettirmemelidir.
- Dostlarını ziyaret etmek. Hadîs-i şerîf: "Babası öldükten sonra, onun dostlarını ziyaret etmek, iyiliklerin en iyisidir." (Müslim)

Anneler fedakârlık örneğidir

O, gerektiğinde yemez, yedirir. Giymez, giydirir. Çocukları için birçok sıkıntılara katlanır. Sevgi ve şefkati onları her türlü tehlikelerden, dert ve sıkıntılardan korumaya çalışır.

Kur'an, ana-babaya itaati emrediyor

Nisa, 36:
Allah'a ibadet edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Ana-babaya, akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yakın arkadaşa, yolcuya, ellerinizin altında bulunanlar (köle, cariye, hizmetçi ve benzerlerine) iyi davranın; Allah kendini beğenen ve daima böbürlenip duran kimseyi sevmez.

En'am Sûresi, 151:
De ki: "Gelin size Rabb'inizin haram kıldığı şeyleri söyleyeyim: O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın, anaya, babaya iyilik yapın, yoksulluk korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin, sizin ve onların rızkını veren Biz'iz, gizli ve açık kötülüklere yaklaşmayın, Allah'ın haram kıldığı cana haksız yere kıymayın. Allah bunları size düşünesiniz diye buyurmaktadır."

Ankebût Sûresi, 8:
Biz, insana, ana-babasına iyi davranmasını tavsiye etmişizdir. Eğer onlar, seni, hakkında bilgin olmayan bir şeyi Bana ortak koşman için zorlarlarsa, onlara itaat etme. Dönüşünüz ancak Bana'dır. O zaman size yapmış olduklarınızı haber vereceğim.

İsra Sûresi; 23, 24, 25:
Rabb'in, sadece kendisine kulluk etmenizi, ana-babanıza da iyi davranmanızı kesin bir şekilde emretti. Onlardan biri veya her ikisi senin yanında yaşlanırsa, kendilerine 'of!' bile deme; onları azarlama; ikisine de güzel söz söyle. Onları esirgeyerek alçakgönüllülükle üzerlerine kanat ger ve: "Rabb'im! Küçüklüğümde onlar beni nasıl yetiştirmişlerse, şimdi de sen onlara (öyle) rahmet et!" diyerek dua et. Rabb'iniz sizin kalplerinizdekini çok iyi bilir. Eğer siz iyi olursanız, şunu bilin ki Allah, kötülükten yüz çevirerek tevbeye yönelenleri son derece bağışlayıcıdır.

Ahkaf Sûresi, 15:
Biz insana, ana-babasına iyilik etmesini tavsiye ettik. Annesi onu zahmetle taşıdı ve zahmetle doğurdu. Taşınması ile sütten kesilmesi otuz ay sürer. Nihayet insan, güçlü çağına erip kırk yaşına varınca der ki: Rabb'im! Bana ve ana-babama verdiğin nimete şükretmemi ve razı olacağın yararlı iş yapmamı temin et. Benim için de zürriyetim için de iyiliği devam ettir. Ben sana döndüm. Ve elbette ki ben Müslümanlardanım.

Annenin hakkı ödenemez

Annesini sırtına alıp Kâ'be-i Muazzama'yı tavaf eden bir kimse, Abdullah İbn-i Ömer Hazretleri'ne dedi ki:

"Efendim, annemi, böyle sırtıma alıp, Kâ'be-i Muazzama'yı tavaf ettiriyorum. Acaba annemin hakkını ödemiş olur muyum?"

Abdullah İbn-i Ömer, şöyle cevap verdi:

"Annenin hakkının yüzde birini bile ödeyemezsin. Ancak iyi muamele eder ve güzel bakarsan, yapacağın en küçük bir hizmete, çok büyük sevap verilir."

Her şey annenin rızasına bağlı

Enes bin Mâlik Hazretleri anlatıyor: Peygamber Efendimiz zamanında Alkame isminde bir genç vardı. Hep ibadet ile meşgûl olur, yaz-kış oruç tutardı. Bu genç hastalandı. Fakat dili tutulup bir şey söyleyemiyordu. Durumdan Resûlullah Efendimiz haberdar edildi. Peygamber Efendimiz, Hz. Ali ile Ammâr bin Yâsir Hazretlerini gönderdi. Onlar, gence Kelime-i Şahadet telkîn ettikleri halde, genç söyleyemiyordu. Peygamber Efendimiz, Bilâl-i Habeşî Hazretleri vasıtası ile durumdan haberdar edildi. Peygamber Efendimiz, yanında bulunanlara şöyle sordu:

- Alkame'nin ana-babası var mı?
- Yâ Resûlallah, ihtiyar bir annesi var.
- Annesini buraya getirin!

Annesi gelince, Peygamber Efendimiz buyurdu ki:

- Alkame'ye ne oldu?
- Yâ Resûlallah, Alkame çok iyidir. Hep ibadet ile meşgûl olur. Ama ben ondan râzı değilim. Çünkü o, hanımının rızasını, benim rızamdan üstün tutmaktadır.
- Dilinin tutulması bu yüzdendir. Ona hakkını helal et de dili açılsın!
- Ya Resûlallah, O benim hakkıma riayet etmedi. Hakkımı helal etmem.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz, "Ey Bilal! Ashâbı çağır, odun getirsinler. Alkame'yi yakalım. Çünkü annesi, ondan razı değildir." buyurdu. Kadıncağız bunları işitince dedi ki:

- Yâ Resûlallah, oğlumu benim gözümün önünde mi yakacaksınız? Kalbim buna nasıl dayanabilir?
- Cehennem ateşi, dünya ateşinden çok daha kızgın ve yakıcıdır. Sen ondan razı olmadıkça, onun hiçbir taati makbûl değildir.

Evladının iyiliğini görmesi için ona yardım eden babaya, Allah merhamet etsin." (İbni Hibbân)

İffetli olursanız, kadınlarınız da iffetli olur. Ana-babanıza ihsan ederseniz, çocuklarınız da size ihsan eder! (Taberânî)

Kadıncağız bunları işitince ağlamaya başlayıp dedi ki:

- Yâ Resûlallah, ben ondan razı oldum, hakkımı helal ettim.

Böyle söyledikten sonra oğlunun yanına gitti ve oğlunun sesini duydu. Kelime-i şahâdeti rahatlıkla söylüyordu. Aynı gün vefat etti. Cenaze hazırlıkları yapılıp defnedildi. Definden sonra Resûlullah Efendimiz, Ashâb-ı Kirâm'a hitaben buyurdu ki: *"Hanımını annesinden üstün tutana, Allahü Teâlâ ve melekler lanet eder."*

Cennet annelerin ayaklarının altındadır

Dinimiz, anne-babanın çocukları için katlandığı sıkıntılara, çektiği çilelere karşılık onları mükafatlandırmış, Allah'ın rızasının kazanılabilmesi için öncelikle onların rızasının kazanılması emredilmiştir.

Ebeveynime senin rızan için baktım...

Buhârî'deki hadîs-i şerîfte özetle deniyor ki:

Eski ümmetlerden üç kişi yolculuğa çıkarlar. Geceyi geçirmek üzere bir mağaraya girince dağdan bir kaya parçası yuvarlanarak mağaranın ağzını kapatır. "Bizi bu kayadan ancak iyi amellerimizi dile getirerek Allah'a yapacağımız dua kurtarabilir." derler. İçlerinden biri şöyle dedi:

Anam-babam çok yaşlı idi. Onları doyurmadan çoluk çocuğumu ve hayvanlarımı doyurmazdım. Bir gün, odun toplamak için uzaklara gitmiştim. Geç vakte kadar da dönemedim. Akşam içecekleri sütü getirdiğimde anamla babam uyumuşlar. Onlara sütlerini içirmeden önce çoluk çocuğumun ve hayvanlarımın karınlarını doyurmazdım. Çocuklar da yanımda ağlıyorlardı. Çanak elimde tanyeri ağarıncaya kadar onların uyanmalarını bekledim. Anamla babam uyanıp sütlerini içtiler. Bunun üzerine bu kişi, "Ya Rabbi bunu senin rızan için yapmışsam buradan bizi kurtar." dedi

Kaya biraz açıldı. Fakat çıkmak mümkün değildi.

Diğeri her türlü imkan varken çok sevdiği amcasının kızı ile zina etmediği ve kıza verdiği 120 dinar altını almadığı olayı hatırlayıp, "Yâ Rabbi, bunları senin rızan için yapmışsam bizi buradan kurtar." dedi. Kaya biraz daha açıldı. Ancak yer çıkabilecekleri kadar değildi.

Üçüncüsü şöyle dedi:

Çalıştırdığım işçilerden biri ücretini almadan gitmişti. Ben de onun ücretinden para kazandım. Öyle ki, bundan birçok mal meydana geldi. Bir müddet sonra bana gelip ücretini istedi.

"Şu gördüğün develer, sığırlar, koyunların hepsi senin ücretinden üremiştir, al götür." dedim. O da "Benimle alay etmiyorsun ya." dedi. Ben de "Hayır, alay etmiyorum, doğrusu bu." deyince, malların hepsini alarak götürdü. Bana hiçbir şey bırakmadı. Bu kişi de, "Yâ Rabbi bunu senin rızan için yapmışsam, içinde bulunduğumuz şu beladan bizi kurtar." dedi. Bunun üzerine kaya tamamen açıldı. Onlar da mağaradan çıkarak yollarına devam ettiler.

Musa'nın (as) arkadaşı

Mûsa Aleyhisselam dedi ki:

- Yâ Rabbi, cennetteki arkadaşım kimdir?

- Filan yerde bir kasap vardır. Senin cennetteki arkadaşın odur.

Mûsa Aleyhisselâm, tarif edilen yere gitti. Güneş batıncaya kadar orada kaldı. Akşam olunca kasap, bir parça et alıp çantasına koydu. Kasap akşam evine giderken, Mûsa Aleyhisselam sordu:

- Ey genç, misafir kabul eder misin?

- Evet memnuniyetle...

Beraber gittiler. Eve gelince genç, bu etten güzel bir yemek pişirdi. Sonra evdeki bir zembili indirdi. İçinde çok yaşlı, zaif, güçsüz bir kadın vardı. Onu zembilden çıkardı. Bir kaşık alıp doyuncaya kadar ağzına yemek koydu. Sonra elbisesini değiştirdi. Tekrar zembile yerleştirdi. Bu esnada kadının dudakları kımıldadı. Bunları gören Mûsa Aleyhisselam sordu:

- Bu kadın kim, ona ne yaptın?

- Bu benim annemdir. Çok yaşlandı. Takati kalmadı. Oturacak halde de değildir. Çarşıdan gelince, onu doyurup altını değiştirmeden kendim bir şey yemem.

- O esnada annenizin dudaklarının kımıldadığını gördüm. Bir şey mi söylüyordu?

- Evet her gün "Yâ Rabbi, oğlumu cennette Mûsa Aleyhisselam'a arkadaş eyle." diye dua eder.

- Gözün aydın olsun, Mûsa Peygamber benim ve cennetteki arkadaşım da sensin.

Anneler başların tacıdır

Anneler, başların tacı, gönüllerin ilacıdır. Ne mutlu, annelerini, layıkıyla sevenlere; onları her zaman hatırlayanlara, annelerine en güzel şekilde hizmet edenlere, annelerinin hayır dualarını alıp, dünya ve âhiret mutluluğuna erebilenlere...

Bayezid-i Bestami'nin saygısı

Soğuk bir kış gecesinde, Bâyezid-i Bestâmi Hazretleri küçükken annesi ile yatsı namazını kılıp yatmıştı. Gece yarısına doğru annesi uyandı. Çok susamıştı. Oğluna seslendi:

- Oğlum, bir bardak su verir misin?

Hemen yatağından fırlayan küçük Bâyezid, su testisine baktı. Fakat içinde su yoktu. Annesine:

- Anneciğim, testide su yok, ben hemen doldurup geleyim, dedi.

Koşarak dışarı çıktı. Her yer buz ile kaplıydı. Zorlukla testiyi doldurup geri döndü. Fakat geri dönene kadar annesi tekrar uyumuştu. Elinde su dolu bardak ile, annesinin baş ucunda beklemeye başladı. Hava çok soğuk olduğu için bir müddet sonra soğuktan titremeye başladı. Annesinin uyandığında, "Hani su?" diyerek üzüleceğinden korkuyordu. Elinde su bardağı saatlerce ayakta annesinin uyanmasını bekledi. Nihayet, annesi, "Su, su..." diye mırıldandı. Annesi daha ilk sözünde suyun hazır olmasını anlayamadı. Oğluna sordu:

- Oğlum ne çabuk getirdin?

- Anneciğim, daha önce uyandığında su istemiştin. O zaman su olmadığı için testiyi doldurmaya gittim. Geldiğimde senin daldığını gördüm. Uyanmanı bekledim.

Oğlunun bu kadar sadakatli olduğuna çok sevinen annesi ona dua etti. O da Allahü Teâlâ'nın sevgili kulu oldu.

'Öf' bile demeyin

Dinimiz, ebeveynimizi üzmek, incitmek, şöyle dursun; yüzlerine karşı "Öf" bile demeyi yasaklamış, onlara son derece saygılı olmayı, hoşgörülü davranmayı ve onları yürekten sevmeyi emretmiştir. Anne-babamız bize darılsalar da, kırıcı ve acı sözler söyleseler de, onlara daima güler yüz göstermeli, hoşgörülü olmalıyız. Onlardan hiçbir zaman şikayet etmemeliyiz.

Çobançeşme Mh. Kalender Sk. No: 21 Y.Bosna/İstanbul

dr.can@zaman.com.tr

DR. CAN

Ciddi anlamda hava borcumuz var...

Elif-Göcek
Kendimi hiç dizginleyemiyorum. Artık namaz kılamıyorum. Kıyafetlerim gittikçe açılıyor. Yapmamam gereken hareketleri yapıyorum. Sonradan çok pişman oluyorum. Sohbetlere gidiyordum; ama şimdi gidemiyorum. Çünkü yaptıklarım sanki yüzüme vurulacakmış gibi. Utanıyorum ve hep dua ediyorum. "Allah'ım beni doğru yola ilet" diye. Lütfen siz de dua edin ve yardımcı olun.

Sevgili Elif kızım...

1- Dünyada her şey kendine göre bir ilk ve farklı. Binlerce yıldır insan var hiçbiri birbirinin aynı değil. Her insanda göz-kulak, el-ayak, dil-dudak var. Ama aynı insanda bile gözler hücresel planda ayrı. Hepimizden 1 tane var ama, tek değiliz. Hem bir, hem de tek olan yalnızca Allah'tır.

2- Böyle olmasına rağmen sürekli bir değişim ve yenilenme içindeyiz. Zira her saniye vücudumuzdan 8-10 milyon hücre atılıyor yerine yenisi yapılıyor. Yani birkaç ay önce gördüğümüz bir arkadaşımızı şimdi görsek "hiç değişmemişsin" deriz belki ama, ruhu ve sinir hücreleri dışında o arkadaşımız tamamen başka biridir artık. Yani kendini yenilemiştir. Ruhu da gelişerek eski ruh değildir bir yerde.

3- Aynen öyle de, evimizi elden geçirmeli, eskiyen boyaları yenilemeli, çatısını aktarmalıyız. "Bu evin boyaları, sıvaları şu 5 sene içinde yıprandı" diyerek evimizi yıkamaz, atamaz, satamayız. Bu doğru olmaz.

4- Buradan hareketle evliliğimizi de gözden geçirmeli, onu sık sık yenilemeli, canlandırmalı, eşimize, çocuklarımıza ve yuvamıza sık sık nikah, sevgi, saygı, aşk tazelemeliyiz. Zamanla yıpranan ilişkileri onarmalıyız.

5- Aşk ve nikah yenilemek nasıl gerekliyse iman tazelemek de o kadar hatta daha ciddi ve elzem bir durumdur. Kutsal metinlerimizde, hem de ashab efendilerimiz için (kıyamete dek geçerli) "Ey iman edenler, iman edin, nasıl edilmesi gerekiyorsa" demiş olması konuya son noktayı koyuyor. Yani sürekli fikir, zikir, ibadet ve kaliteli hayat tarzı ile edinilmesi kolay; ama idamesi zor olan imanımızı geliştirmeliyiz. Yoksa, dünyanın, şeytanın ve nefsin bin bir türlü hile ve desiselerine kapılmak kaçınılmazdır.

6- Güneşin doğuşunu seyreden bir eviniz olsa, 30 yıl o evde otursanız bıkmazsınız. Ara sıra bulutlu, sisli, paslı, puslu da olsa bilirsiniz ki güneş var, doğuyor sadece ben bugün istifade edemiyorum. Aynen yeme içme de öyle. Her gün ara öğünlerle 3-5 kez yeriz içeriz ama bıkmayız. Ara sıra midemiz ekşise de değişik tarzlarda sofra ve mönü hazırlar bu işi zevkli hale getiririz. O halde mide ve vücut beslenmesi kadar ruh ve imanı besleyen ibadet, zikir, tefekkür vs. ihtiyaç vardır. Bunları güzelleştirecek, albenili hale getirecek sebeplere tevessül gerekir.

Bence derin bir nefes al kızım. Ve 100 sn. içinde tut onu. Sonra bırak ve yenisini 30 sn. alma. Eğer hâlâ yaşıyorsan boş ver diğer nimetleri sadece bu bir tek nefes için secdeye kapan ve "Rabbime şükürler olsun!" de. Yoksa, gerçekten ayıp olur böyle bir Rahmanı hatırlamamak... Dr. Can.

DR. CAN

Hayattaki güzellikleri görmek gerek

Yeni hayat 11 / Adana
Can abi, problemim maddi durumumuz. Babam beklemeli emekli. Böbreklerinden rahatsız. 1 yıl önce seyyar satıcılık yapıyordu. İyi kötü harçlık veriyordu. Ancak 1 yıldır hiç veremiyor. Olsun. Şikayet ve isyan etmiyorum. ÖSS'ye hazırlanıyorum. Dershaneye gidemiyorum. Dershaneye giden arkadaşlarıma ders çalışmak için gitmek istiyorum. Annem izin vermiyor. Zira ezilirim diye üzülüyor. Haklı bence. Bir parasızlık paranoyasına girmek istemiyorum. Lütfen duacı olun.

Dr. Can
Değerli kızım. Genelde seninkine benzer maddi ve ekonomik sıkıntıları dillendiren yazıları parça-pinçik vaziyetlerde okur ve cevaplarım. Ama senin yazında yürek ferahlatan bölümler hissettiğim için hem rahatladım, hem de Sahib'imize şükür ve teşekkür postaladım.

Eğer;

Sabah hasta kalkmadıysan, bir hafta sonrasını göremeyecek 1 milyon kişiden daha şanslısın demektir, şükür gerekir.

Eğer;

Bir savaş tehlikesi ya da işkence ihtimalin yoksa dünyadaki 500 yüz milyon insandan daha şanslısın demektir, şükür gerektirir.

Eğer;

Buzdolabında az-çok yiyecek var, üzerinde eski-yeni elbisen mevcut ve iyi-kötü bir eve sahipseniz 2 milyar insandan daha iyi durumdasınız ve şükür gerektirir.

Eğer;

Ailecek bankada ya da cüzdanınızda az ya da çok bir para mevcutsa dünyanın en ayrıcalıklı yüzde 8 = 550 milyon kişinin arasındasınız şükür gerektirir.

Eğer;

Bu yazıyı okuyabiliyorsan daha da şanslısın. Zira okuma-yazma bilmeyen 2 milyar kişiden biri değilsin. Bu durum da şükür gerektirir.

Sevgili kızım. Bu istatistikleri arttırarak, aldığımız nefesten verdiğimiz karbondioksite kadar (ki almasak ölürüz vermesek de öyle) şükredecek milyarlarca sebep bulabiliriz. Gördüğüm kadarıyla sen de latif bir teşekkür içindesin. Bil ki bu şükür ve teşekkür nimeti artırır. Ve bil ki hiçbir gece günlerce sürmez, hiçbir kış da yıllarca devam etmez. Yeter ki beklemesini bil ve beklemekten yorulma. Ayrıca gecenin bir bölümünde ve yıldızların ardından da konuş O'nunla (cc) ve ruhunla ulaş ona. Hazinesinin kapısı aralanacaktır. Eminim...